

Fa fred

Un relat de: [Montseblanc](#)

Divendres, novè dia de febrer. Cap a les sis de la tarda surto a comprar el pa. Les primeres passes per la vorera som com trencar gel amb la pell de la cara. Fa fred. Però no fred d'aquell de fresqueta, que fa gràcia, que t'estrenys la bufanda i somrius. No. Fred d'aquell que és sec, gairebé sòlid, que fa mal de cap, que no hi ha manera d'estimar-lo. Per molt que la imatge del Montseny nevat, que veig al final d'un carrer, sigui de les que lleven l'alè. Fa un airet fi que talla com un ganivet esmolat, sento com la pell dels llavis se'm va esquerdant. El sol ja ha començat a declinar. Miro enlaire i veig les branques dels lledoners despullades, senyalant unes boires blanques, primes com gases, que embolcallen un blau que no brilla. M'hauria d'haver posat guants, se m'adormen un parell de dits de la mà dreta. Se sent olor de llenya cremada, d'aigua glaçada, de natura morta. Cada vegada camino més de presa. Passen uns nens disfressats de tigres, mitja dotzena de felins amb unes cues llargues que es balancegen a dreta i esquerra. S'encenen els fanals del carrer i la nit comença a ballar al seu voltant vestida d'un blau marí gebrat.